

જીવન જીવી જાળો

મુનિ શ્રી પૂર્વાલદ્રસાગરજીન સેવક'

[જીવનના જનરમાન ક્ષેત્રે થઈ રહેતા અવનવા સર્જન અને વિસર્જનના પડ્હ પાછળ રહેલી જન્મ, જીવન અને ભરણની એક વિલક્ષણ ધરમાળને વાસ્તવિક રીતે પારખાનું કામ કોઈક વિરલ વિભૂતિઓ જ કરે છે. માનવીનાં જીવનનાં રહસ્યો એની અતલ બાધભાં રહેલાં હોય છે, તે આજ હિતસ સુંપી ધૂપાયેવાં રહ્યાં છે. કિંતુ આત્મસાધનાની અરણું પર જિતરીને અનેક સંતો અને મહુતોઓ જીવનના સાર-અસારના બેઠે ઉકેલ્યા છે. લીલી-લીલી હરિયાળી વનરાજિમાં વિકસલા કમળને પણ પોતાતું મર્યાદિત સમયનું જીવન મળે છે. તેમાં કેટલાંક ફૂતાર્થ બનીને વા કેટલાંક નિરથક બનીમે અંતે કરમાઈ જાય છે. તેવી જ રીતે કેટલાંક પુષ્પોનું જીવન પણ કર્તાબ્ય નિર્ણાની મજારી ભર્તન બની અનેકને સન્માર્ગદર્શક બને છે કે, જેણો જીવન જીવી જાણે છે. જ્યારે કેટલાંકનું જીવન કેવળ વાસનાના અગનજળ તાપરી સુકાઈને અંતે નિરથક સુરજાએ જાય છે. એ વાતાને આદર્શ રૂપે રૂપાટ કરતી હક્કીકતો આ લેખમાં રૂપષ્ટતાથી આલેખાએ છે.]

સાંસારના સુંવાળા ને સુકોમળ સ્નેહપાશમાં સપડાયેલા વિશ્વ પર એક જ વખત વેધક દૃષ્ટિ હેંકતાં જેમને પોતાના આત્માની સર્વશ્રેષ્ઠ સંપત્તિનાં સત્યાનાશનાં મૂળ નજરે ચડ્યાં, સર્વોત્કૃષ્ટ જીવનના અવમૂલ્યન થતાં હેખાયાં, તેમણે તરત જ સ્વજીવનની સુરક્ષા માટે સર્વજ્ઞ પરમાત્માના શાસનની સમ્યક્ષ સાધનાનો પણ લીધો અને એ સાધના ક્ષાર પ્રાપ્ત થતી સિદ્ધિની વચ્ચે પણ સાવધાનીનો સેતુ બાંધ્યો અને ત્યારણાદ એ સાધનાના બળે જ જેમણે ચુગચુગથી અણાઉકેલ્યા જીવનના વાસ્તવિક નિયોગને પ્રાપ્ત કર્યાં. એવા સંતો, મહુતો, શ્રમણો, આચાર્યો, ચુગપ્રધાનો અને અન્ય મહાવિભૂતિઓની જીવનકથાના અમર સંદેશ જૈન ધર્તિહાસમાં ગૌરવાનિત બનેલા છે કે, જે મહાપુરુષોએ લારતની પુષ્ય ધરતી પર જનેતાની કુક્ષિએ જન્મ ધારણ કરીને જીવન જીવી જાણ્યું હતું.

મહાપુરુષોનો જન્મ એટલે આપણી આંતર હુનિયામાં પથરાયેલા અજ્ઞાનના ગાઠ અંધકારને દ્વર કરવા માટેનો હીપક એમનું જીવન એટલે આપણા આત્માનું સત્ય દર્શાની

શ્રી આર્ય કષ્યાળ ગોતમ સ્મृતિ ગ્રંથ

કરવા માટેનું ફર્જિયું. એમની મંગલકારી સાધના એટલે જ પરોપકારતી પરણ. એમતું હૃદય એટલે જ નિષ્કારણ નિઃસ્વાર્થ કરુણા અને વાતસલ્યનું નિર્મણ જરૂરું. જેણે પોતાના જીવનને જડ-પુદ્ગળની આસક્તિના ઘોડાપૂર પ્રવાહમાં વહી જતું જોયું, અને એમાં જ પોતાની વિરાટ આત્મશક્તિને ભીસાતી જોઈ. આહ....આહ....ની ચીસો નાખી' જીવ, જીવન અને આત્માની રક્ષા માટેના આર્તનાદો શરૂ કર્યા. અને બીજુ ખાજુએ જીવનના વહેણુંને અદ્વાતવા આર્થભૂમિની માટીના ડણુકણમાં ધરબાયેવી ત્યાગ, તથ અને વૈરાયની અમર આથાયો સુક્તા કરે ગાવા માંડી, પોતાના સર્વસ્વ જીવનને સ્વ-પર કલ્યાણુની અમોદ સાધનામાં સમપી દીધાં. એવા પુષ્યવંતા આત્માયોના ગુણોનું કીર્તન કરવું, એ તો આપણા કલ્યાણનું બીજ છે જ. પણ નામ સ્મરણ પણ આત્માની ઉત્તુતિનું પ્રતિક અની જાય છે.

માનવ જીવનના એક છેડ જન્મ છે અને બીજે છેડ મૃત્યુ છે. જે વચ્ચે છે એનું નામ જ જીવન છે. તે તથક્કાની અંદર જ જૌતિક કે આધ્યાત્મિક હુનિયાના પ્રવેશકાર ખુલ્લાં થાય છે. ઘણી ઉથલપાથલો ભયે છે. સત્ત-અસત્તના ગણિત મંડાય છે. પરિણામમાં આત્માની ઉત્તનતિ ને અવન્તનતિના હિસાબ ઉપરથી જીવનમાં આચરેલાં કર્તવ્યાકર્તવ્યનું લાન થાય છે. જન્મ, જીવન અને મૃત્યુ એ ત્રણે તથક્કામાં જન્મ અને મૃત્યુ એ બંને અનિશ્ચિત વસ્તુ છે. માનવનો જન્મ કેમ મેળવો? ક્યાં મેળવો? મૃત્યુ કચારે થાય? ક્યાં થાય? આ બધી વાતો મોટા ભાગે ખુદ્ગિગમ્ય નથી હોતી. જ્યારે જીવન જ એક એવો તથક્કો છે, જેમાં જાવી જાણુતાં શ્રીખણું જોઈએ. એટલું જ નહીં, પણ માનવી પોતાના જીવનને જેવો વળંડ આપવો હોય તેવો આપી શકે છે. જન્મ મેળવ્યા બાદ જીવનના મૂલ્યને જ ભૂલી જનાર આત્માયો, જેમ જન્મ અને મૃત્યુ એ બંને ગમે તે રીતે ગમે ત્યારે મળે અને પૂરાં થાય એ રીતે જીવનને પણ નીરસ, શુષ્ક અને નિર્દ્ધંક ગુમાવી ત્રણે તથક્કા પૂરા કરી અનંતના પ્રવાહમાં નિરાધાર તણુતા જ રહે છે. જાણીયો કહે છે: અનેક જન્મોની સાધના બાદ મળેલા જીવનને જાવી ન જાહી નિર્દ્ધંક ગુમાવી હારી જવા જેવું કાળું કલંક બીજું કોઈ નથી. આવું કલંક આપણા જ હાથે આપણા લાલાટે લગાવીશું? ના....ના! તો ચાચો, મળેલા જીવનને જાવી જાણુવા નિઃસ્વાર્થ ભાવે આપણી હિતચિંતા કરનારા મહાપુરુષોના જીવનના આદર્શોને નિહાળીએ.

પ્રસ્તુત વેખમાં તો આપણે અંથનાયક વિધિપક્ષગંધ પ્રવત્તંક, આદ્ય સૂરિ સમ્રાટ પૂ. યુગપ્રધાન દાદાશ્રી આર્યરક્ષિતસૂરીધરજી મહારાજ, અચ્યતગંધાધિરાજ, અનેક નૃપતિ-પ્રતિષ્ઠાધક, પૂ. યુગપ્રધાન દાદાશ્રી કલ્યાણસાગરસૂરીધરજી મહારાજ, કર્ચિ - હાલાર દેશો-

દ્વારક મુનિમંડળાશેર પૂર્ણ દાહાશી ગૌતમસાગરસૂરીધરણ મહારાજાશ્રીની જીવનની દ્વારક હુકીડતને જ વિચારી એમની મહાનતાની આણી રૂપરેખા જોઈશું, કે જેમણે આમરણુંત સુવિશુદ્ધ સંયમના પાતન સાથે શાસનોન્નતિનાં અનેકવિધ કાર્યો કરી જીવનના દિવ્ય આદર્શો પૂરા પાડ્યા છે. આજે એમના ઉપકારોનું સમરણ કરતાં, અને એમની પાસેથી જ મળેલાં સંયમ-સાધના, સંસ્કૃતિ અને સાહિત્યના અમૂલ્ય વારસાને પ્રાપ્ત કરતાં કૃત-કૃત્યતા અનુભવાય છે. હુદ્ધ આનંદવિસોર બની જય છે.

આદ્ય સૂરિયુંગવ યુગપ્રધાન દાહા શ્રી આર્થરક્ષિતસૂરિજ મહારાજ :

[જેમના સુવિશુદ્ધ આચારપાતનની પ્રશંસા મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં વિચરતા તીર્થ-પતિ શ્રી સીમંધર સ્વામિ લગવંતે સન્મુખે કરી.]

શાલસ્થાનના દંતાણી ગામની પુષ્ય ધરતીના આ પનોતા તેજસ્વી સિતારા. મહાપુરુષના જન્મથી માતા હેઠી શોઠાણી રતનકુક્ષિ બન્યાં. પિતા દ્રોષુ શેડે પોતાના કુળનું ગૌરવ માન્યું. ભાવિ જીવનની ઉજાવળતા પારણે જ હેણા હેવા લાગી. તેજસ્વી સુખ અને દિવ્ય કાંતિ. બાલ્યાવસ્થામાં જ સહૃદયુદ્ધના શરણે સોંપાયા. શાસનને ચરણે પુત્રરતને સમર્પણું કરતાં માતાએ વિશેષ ગૌરવ માન્યું. મહાપુરુષની જનેતા પણ મહાન જ હોય છે. માત્ર દશ વર્ષની કુમળી વચે જ આગાર મરી અણુગાર બન્યા. તીવ્ર પ્રશ્ન અને અદ્યમ જ્ઞાનપિયાસા અચરજ પમાડે એવી હતી. તે સમયના રાજકીય, સામાજિક સ્થિતિના પડધા શ્રમણ સંઘ ઉપર પણ પડ્યા હતા. સંયમજીવનમાં શિથિલતા વ્યાપક રીતે ધૂસી ગયેદી. આર્થરક્ષિત સૂરિમહારાજાની શુરુને પણ આચારહીનતા સ્પર્શી ગઈ હતી. શુદ્ધ આચારને ઈચ્છિતા મહાપુરુષના અંતરને આ વાત મનોમંથન જન્માવનારી નીવડી. એક વખત દશવૈકાલિક સૂત્રનું અધ્યયન કરતાં ‘સીએઓફાન સેવિન્જન’ આ એક જ ગાથાએ મહાપુરુષના મનમાં ચિંતનની ચિનગારી જગાવી હીધી, ઈતિહાસને પલટો આપ્યો. શુરુહેવની સાથે વિશુદ્ધ આચારના પાતનની વાત કરતાં, સંતોષકારક જવાબ મળ્યો. એટાં અનુમતિ મેળવી વિકટ સાધનાનો ભાર્ગ લીધો. છેલ્દે પાવાગઠમાં એક માસના અનશન કરવાના પ્રસંગે સાધનાના સૂર મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં વાગ્યા.

મહાકાળી, ચક્રશરી, પદ્મમાવતી એ ત્રણ દેવીઓએ પ્રભુને પ્રશ્ન પૂછ્યો : ‘ભરત-ક્ષેત્રમાં શાખવિધિને વક્ષાદાર રહેવા ઈચ્છતા કોઈ મહાત્મા છે ?’ પ્રત્યુત્તરમાં લગવાને આપણું આ જ મહાપુરુષનું નામ આપ્યું. દેવીઓએ પરીક્ષા કરી. આવી વિરલ વિભૂતિની મહાનતાનાં દર્શન થતાં શિર ઝૂકાવ્યાં. તમે વિધિપ્રકાશના પ્રવર્તન થરો, એવી વાણી

શ્રી આર્થરકલ્યાણાગોત્રમસ્મતિગંધુ

ઉચ્ચયરી, સ્વસ્થાને ગયાં. પ્રલુશાસનના સિદ્ધાંતને કાને જીવન અર્પનાર આ મહાપુરુષના અસીમ ઉપકારો અવિસ્મરણીય છે. અગણિત વંદન હો, પુણ્યવંતા મહાપુરુષના પાવન ચરણોમાં !

અનેડ પ્રલાવક પૂજય ચુગપ્રધાન દાદા શ્રી કલ્યાણસાગરસૂરિ મહારાજશ્રીના અનેકવિધ ઉપકારોએ પણ અચ્યતગચ્છના ઈતિહાસને અંગોળા પ્રમાણુમાં મહત્વાકંશી જનાવ્યો છે. વધિયાર દેશની રઠિયાળી એ ભૂમિ કે જ્યાં આ મહાપુરુષે જન્મ લીધો. શાખેથી વર્તીથિયાં જ આવેલા દોલાડા ગામના એ ગીતાર્થ શુલ્ગદેવ મહાજાની હતા. નવ વર્ષની બાળવયમાં જ દીક્ષિત જની, ઇક્તા સોળ વર્ષની અવસ્થામાં જ તેઓ આચાર્યપદના જવાઅદારીલયા સ્થાને નિયુક્ત થથા. તે એમની પ્રતિબાસંઘન કાર્યશક્તિ પણ કેવી અનેડ હુશે ! તેઓશ્રીની સંયમી જીવનની આચારયપદના વિશુદ્ધતા શેષ કોટિની હતી. સાથે-સાથ મહા પ્રલાવક વિદ્યા, મંત્રાદિના જાતા એ મહાપુરુષે એ શક્તિઓનો અનેક રીતે શાસનસેવામાં સહૃપદ્યોગ કરી, સંઘ અને શાસનની વિશિષ્ટ સાધનાના બ્યાંગ્ને પ્રાપ્ત સિદ્ધિઓને કેટલાક ચમત્કારિક પ્રસંગે ઈતિહાસે નોંધેલા છે. કંઈ ભૂજ નગરના રાવ પ્રથમ લારમદ્વાના હુસાધ્ય વાત રોજની પીડાને હર કરી જિન ધર્મથી પ્રલાવિત જનાવ્યા હતા. આ પ્રસંગની ચિરઃસ્મૃતિ માટે આજે પણ જુઝ અચ્યતગચ્છ જૈન ઉપાશ્રયમાં રહેલા એક સીસમના જૂલણુ પાઠ અંગેની ઈતિહાસિક કદીઓ પૂજયશ્રીની હિંય શક્તિઓનો પરિચય આપે છે. આચારાના જિનમંદિરેની સુરક્ષાના પ્રસંગે મોગલ સમાટ જહાંગીરને જિનશાસનાનુરાગી જનાવેલ. આપણે આપણા અસીમાયકારી એ મહાપુરુષતા ત્યાગ, વૈરાગ્ય અને સંયમના રંગે રંગાયેલા પવિત્રતમ જીવનના આહર્ણી શતાંશે પણ આપણા જીવનમાં જીતારી અનેક સિદ્ધિના સ્વામી છતાં ય જિનમ્ન સાધક એ પૂજયાત્માના પાવન ચરણે ભૂરિ ભૂરિ વંદના કરીએ !

કિયોદ્વારક પૂજય દાદા શ્રી ગાતમસાગર સૂરીશ્વરજ મહારાજશ્રી આપણા સૌથી નિકટના ઉપકારી ગણાય. તેઓશ્રી રાજસ્થાનમાં આવેલા પાલીના હતા. ગૃહસ્થપણાનું એમનું નામ શુલાઅ હતું. પ્રાણણુ કુળમાં જન્મેલા, છતાં સહૃદાય એમને જૈન ધર્મના શરણે જોંચી લાણ્યું. જીવનનાં વહેણુ બદલાય છે, ત્યારે માનવને પોતાના મનની કલ્યાણતીત સિદ્ધિઓ પણ મળે છે. બાદ્યાવસ્થામાં જ યતિ ધર્મની હીક્ષા પામેલા હતા. પરંતુ તે સમયે પણ સાધુઓની આચારહીનતાએ શુદ્ધ વિધિ પર પ્રત્યાવાત પાડ્યા હતા. આ પ્રત્યાવાતો પૂર્ણ શ્રીના હૃદયમાં ડંખી ગયા. શુદ્ધ વિધિ અને આચારસંહિતા માટે પોતાના તનમનનો પૂરો લોગ આપી કિયોદ્વાર કર્યો. વર્તમાનમાં દેખાતા અચ્યતગચ્છ ચતુર્વિધ સંધના ઉત્કર્ષનો ઘણો

શ્રી આર્ય કલ્યાણ ગોતમ સ્મૃતિ ગ્રંથ

યથ પૂજયથીના શરીરે જય છે. જીવનભર અનેક રીતે સંઘના અભયુદ્ય માટે અથાગ શ્રમ કરી સંઘને દફભૂત કર્યો. તેચોશ્રીના આ અસ્તીમ ઉપકારો જ્વલંત આદર્શ રૂપે બની રહેશે, એમાં શાંકા નથી. કેટિશઃ વંદન પૂજયથીના આવન પુનિત ચરણે !

મહેલા જીવનને સાર્વિક કરવા સત્કર્તવ્યની કેરી આપણને સાહ કરી રહી છે. એ સાહ સાંખ્યણી સાખદા બનવા મહાપુરુષોની જીવનક્ષા તથા આપણા માટેની સતત હિતચિંતા આપણુને અપ્રતિમ બળ આપી રહી છે. જીવનસાગરના અગાધ તળિયે રહેલાં ઓધરહસ્યોનાં રત્નો પામવા તો મરળુવા બનીને દૂધવું પડશે, જંતોએ સાધેવી સાધનાના ક્ષેત્રની ગહુરાઈમાં ! જ્યારે માત્રે માનવ-માનવ વચ્ચેના પ્રેમ, સહભાવના સેતુને હેઠિયારીપૂર્વક તોડિને પણ જૌરવ માન્યું છે, ત્યારે સમસ્ત જગતના જીવો પર નિષ્કારણ અમીનજર કરી, પરમાર્થની નિર્મણ દર્શિ એ રૂપોત્તમાનું જીવનસમર્પણ કરનારા એ મહાપુરુષોને ન જણે જીવનનાં વાસ્તવિક રહસ્યો કઈ સાધનાના બણે સમજયાં હુશે ? જીવનનાં કલ્યાણ શેમાં નજરે ચડયાં હુશે ? આપણા કરતાં તો અનેકગણી બુદ્ધિ અને શક્તિના સ્વામી એ મહાયોગી પુરુષોના જીવનના આદર્શોને સામે રાખી આપણા જીવનના વ્યવહારને તપાસવા જતાં, આપણે અસત્યની વોર આંધીમાં અટવાયેલા છીએ, એમ લાગ્યા વગર ન રહે ! માનવનો જનમ અને આર્થદેશની પવિત્ર ભૂમિ ! સર્વજ્ઞ વીતરાગનું શાસન અને જનમ-જનમની જંણળમાંથી છોડાવનારો ધર્મ. આ બધું પ્રાપ્ત થયા પણ જીવનનાં રહસ્યોને ન સમજનારા આપણે શું જીવનને હારી જઈશું ? કિનારે આપીને દૂધી જઈશું ? જોજનનો થાળ સામે હેલા છતાં બૂધ્યા રહેશું ? ના, ના ! તો પણ દર્શિ કરીએ પેલી કર્તવ્યની કેરી ઉપર ! આપણા જીવનના અસત્ર આચરણ ઉપર રડવું આવશે. કયાં આપણુને મહેલાં આ ઉચ્ચતમું જીવનનાં મૂલ્યો અને કયાં એ જીવનને જીવવાના આપણા રંગઠંગ ? સંસારની સળગની કારમી વાસનાને પોષવા કાંઈ આવા અણુમોદ જીવનને ખતમ કરવાનાં હોય ? જીવનભર મારું-તારું કરીને મરી જતો માણુસ મરવાના સમય સુધી નિર્ણય પણ નથી કરી શકતો કે, હવે શું મારું ને શું તારું ? પોતાના જ હાથે બેલા કરેલા સંસારને સૂમસામ બેલો રાખીને અનંતની ચાલ્યા જતા માનવને સોંકડો સંતો અને મહુતોની, સંસારના મૂળને પારખવાની દિવ્યજ્ઞાન દર્શિદ્વારી લાલ ઝંડી અંડી અંદાટ સંસારના પ્રવાહમાં તીવ્ર વેગે વહી જતી જીવનનૌકાને ક્ષણભર પણ થંભાવી દેવાનું સ્નોચન કરે છે. અનેક સંયમી આત્માચોની સમ્યક સાધના દુંગી ઝંડી માનવીય કર્તવ્યાનું ભાન કરાવી, આત્માની સાચી આજાહી મેળવવાની સાચી દિશા તરફ જલદીથી આકળી રહી છે. યુગયુગની સાધના પણ સિદ્ધિના શિખરે એકેકો સંતપુરુષોને આત્મા ઉદ્ઘોષ કરે છે : હુ માનવી ! જીવન જીવી જણ !

શુભ ભવતુ સર્વંધામ ! * * *

શ્રી સાર્વ જદ્વાહાગોત્પત્રાત્મકાત્યં